

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนกลางของนิสิตอักษรศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และ 4 จำนวน 168 ฉบับ นั้น พบว่า มีข้อผิดพลาดทั้งสิ้น 419 ประโยค ซึ่งในรายงานวิจัยฉบับนี้ ได้คัดมาเฉพาะข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำและไวยากรณ์ ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 193 ประโยค

5.1 สัดส่วนของข้อผิดพลาดที่พบ

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้ว พบว่าในข้อเขียนของนิสิตอักษรศาสตร์ที่ได้นำมาวิเคราะห์ นั้นมีข้อผิดพลาดด้านรูปประโยคมากที่สุด คือ 41% นอกนั้นเป็นข้อผิดพลาดด้านการใช้คำแท้ 33% และคำไม่แท้ 26% ดังตารางข้างล่างนี้

ประเภทข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
ข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้	64	33%
ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่แท้	50	26%
ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค	78	41%
รวม	193	100%

หมายเหตุ ประโยคใดเป็นข้อผิดพลาดได้ 2 ประเภท จะถูกนับเป็น 2 ประโยค

ประเภทข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
ข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้	64	33%
1 การใช้คำผิดประเภท	41	21%
2 การใช้คำไม่รับกัน	23	12%
ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่แท้	50	26%
1 ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์	15	8%
2 ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท	11	6%
3 ข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม	6	3%
4 ข้อผิดพลาดในการใช้ 了 le	18	9%
ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค	79	41%

1 ประโยคซึ่งยังไม่สมบูรณ์	13	7%
2 ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค	52	27%
3 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค bǎ	10	5%
4 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคทวิกรรม และประโยค gēi ที่มีหน่วยกรรมแสดงคนและหน่วยกรรมแสดงสิ่งของ	4	2%
รวม	193	100%

ข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยนี้มากที่สุด 5 อันดับแรก มีดังต่อไปนี้

ประเภทข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค	52	27%
การใช้คำผิดประเภท	41	21%
การใช้คำไม่รับกัน	23	12%
ข้อผิดพลาดในการใช้ 了 le	18	9%
ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์	15	8%

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในงานวิจัยนี้ แม้ว่าในภาษาไทยและภาษาจีนจะมีการเรียงลำดับคำในประโยคเป็นประธาน กริยา กรรม เหมือนกันก็ตาม แต่การวางส่วนประกอบอื่นๆ ในประโยคก็ไม่ได้เหมือนกันทุกกรณี ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำที่พบบ่อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ ซึ่งพบมากถึง 20 ประโยค การวางลำดับคำทั้งสองประเภทนี้ดูผิวเผินเหมือนจะง่าย แต่แท้จริงแล้วมีความซับซ้อนพอสมควร เนื่องจากจะต้องพิจารณาจากบริบทอื่นๆ ในประโยคด้วย (ดู 4.2.4) ข้อผิดพลาดที่ควรนำไปศึกษาและค้นคว้าวิจัยเพิ่มเติม คือ ข้อผิดพลาดในการวางหน่วยเสริมกริยา ซึ่งได้อธิบายไว้บ้างแล้วในงานวิจัยฉบับนี้ (ดู 4.2.3) เพราะตำแหน่งการเรียงลำดับในประโยค แตกต่างกันไปตามประเภทของหน่วยเสริมกริยาและคำกริยาในประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง ซึ่งมีคุณสมบัติแตกต่างกันออกไปแล้วแต่ประเภท

การใช้คำผิดประเภท

การใช้คำผิดประเภทเป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยมากเป็นอันดับสอง ซึ่งมักเกิดจากการที่นิสิตไม่ทราบว่าในภาษาจีนคำแต่ละชนิดมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันไป บางครั้งก็เกิดจากการที่นิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน โดยไม่ทราบว่าคำในภาษาจีนที่มีความหมายตรงกับในภาษาไทยซึ่งเลือกมานั้นเป็นคำคนละชนิดกัน เราจะพบว่า ในการใช้คำผิดประเภท นิสิตมีข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาผิดถึง 15 ประโยคด้วยกัน การใช้คำกริยาสามารถใช้ได้หลายลักษณะ ได้แก่ การใช้เป็นอกรรมกริยา สกรรมกริยา คำกริยาที่มีเป้าหมายของการกระทำ หรือ ใช้เป็นคำกริยาแบบแยกสมาน หลายคนอาจคิดว่า คำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมจะต้องเป็นคำแยกสมานเสมอ แต่แท้จริงแล้ว คำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมมีทั้งที่เป็นอกรรมกริยา สกรรมกริยา คำกริยาที่มีเป้าหมายของการกระทำ และคำกริยาแบบแยกสมาน เราจึงไม่อาจใช้โครงสร้างกริยา-กรรม มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินว่าจะต้องให้อยู่ในรูปแบบหนึ่งรูปแบบใด ดังนั้นนิสิตจึงควรจะต้องเพิ่มความระมัดระวัง และสังเกตวิธีการใช้คำกริยาที่เกิดจากโครงสร้างกริยา-กรรมนี้เป็นพิเศษ

การใช้คำไม่รับกัน

การใช้คำไม่รับกัน แม้จะมีจำนวนมากเป็นอันดับสามก็ตาม แต่สำหรับผู้วิจัยแล้ว จัดเป็นข้อผิดพลาดที่อธิบายยากที่สุดในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เพราะเกิดจากหลายสาเหตุด้วยกันเช่น ความแตกต่างในวัฒนธรรมการใช้ภาษาจีนและภาษาไทย ข้อจำกัดของการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันกับบริบทที่แตกต่างกัน เราจะพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาและหน่วยกรรมไม่รับกันนั้นมีมากที่สุดถึง 13 ประโยค จากข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่รับกันทั้งหมด 23 ประโยค นั้น อาจเกิดจากการที่นิสิตไม่ทราบว่าคำกริยาคำไหนต้องใช้กับกรรมแบบใด ซึ่งหากนิสิตต้องการจะแก้ไขข้อบกพร่องในด้านนี้ ต้องอาศัยความวิริยะ ความสังเกต จดจำ และการปฏิสัมพันธ์กับชาวจีนให้มาก การตรวจสอบจากพจนานุกรมคงจะช่วยให้ได้ในส่วนหนึ่ง แต่ปัจจุบัน หนังสือหรือพจนานุกรมเกี่ยวกับการใช้คำให้รับกับบริบทต่างๆ ยังมีไม่มากนัก หรือถ้ามีก็มักจะเป็นคำที่ชาวจีนมักใช้ผิด แต่มีอยู่หลายกรณีที่ผู้วิจัยไม่พบคำที่นิสิตไทยใช้ผิดในพจนานุกรมเหล่านั้น

การใช้คำ 了 le

คำ 了 le เป็นคำไม่แท้เพียงคำเดียวที่ยกขึ้นมาเป็นพิจารณาเป็นหัวข้อใหญ่ต่างหาก และเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่ 4 ในรายงานวิจัยฉบับนี้ การใช้คำ 了 le เป็นปัญหาที่ยากจะเข้าใจและเลียงใช้ได้ยากสำหรับนิสิตไทย นิสิตหลายคนได้ใช้ 了 le ในความหมายของคำว่า แล้ว ในภาษาไทย ซึ่งก็ไม่ตรงทีเดียว บางคนก็เติม 了 le กับเหตุการณ์ในอดีตทั้งหมด เพราะคิดว่าเหมือนกับการเปลี่ยนคำกริยาเป็นอดีตกาล (Past Tense) ในภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องเปลี่ยนทุกครั้งเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นในอดีต การแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้คำ 了 le ของนิสิตทำได้ไม่ยากนัก เพราะปัจจุบันมีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้เขียนอธิบายถึงวิธีการใช้คำไม่แท้อย่างละเอียดและอธิบายถึงการใช้ 了 le ไว้ด้วย นิสิตสามารถปรับปรุงการใช้คำ 了 le ให้ถูกต้องได้โดยไปอ่านจากงานเขียนเหล่านี้ หรือ อาจจะปรับปรุงได้จากการพูดคุย ชักถามกับอาจารย์ หรือเพื่อนฝูงชาวจีน เป็นต้น

ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์ในภาษาจีนมีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งเราจะพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์แต่ละคำมีจำนวนไม่มากนัก ยกเว้น ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์ 不 bù และ 没 méi ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 6 ประโยคด้วยกัน ทั้งนี้เนื่องจากทั้งสองคำต่างก็เป็นคำที่ใช้ในการปฏิเสธ ซึ่งมีความถี่ในการใช้ค่อนข้างสูงทีเดียว นิสิตหลายคนยังสับสนกับวิธีการใช้ 不 bù และ 没 méi จึงทำให้พบข้อผิดพลาดในการใช้คำทั้งสองคำนี้บ่อยกว่าคำวิเศษณ์ชนิดอื่นๆ

5.2 ข้อเสนอนแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นเพียงก้าวแรกในการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของคนไทย โดยเลือกเฉพาะนิสิตอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2541 มาเป็นกรณีศึกษา อย่างไรก็ตาม เราคงไม่อาจกล่าวได้ว่า ข้อผิดพลาดทั้งหมดนี้เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ทั้งหมด หรือ เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของคนไทย เพราะประชากรตัวอย่างในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจำนวนน้อย และมีเพียงสองชั้นปีเท่านั้น

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาการใช้ภาษาจีนของคนไทย โดยเพิ่มประชากรตัวอย่างให้มีจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้ คงต้องขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ที่จะมาวิจัยต่อไปว่า ต้องการนำผลการวิจัยมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร หากต้องการนำมาเพื่อปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนของ

ภาควิชา ก็ควรจำเป็นต้องมีการศึกษาข้อผิดพลาดของนิสิต เพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย 1-2 รุ่น เนื่องจากข้อผิดพลาดบางอย่างอาจจะพบมากในนิสิตรุ่นใดรุ่นหนึ่ง แต่อาจจะพบน้อยในอีกรุ่นหนึ่ง หรือหากผู้วิจัยต้องการนำผลวิจัยมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาจีนของนักเรียนไทย คงต้องมีการศึกษาประชากรตัวอย่างที่ไม่จำกัดอยู่เฉพาะสถาบันใดสถาบันหนึ่ง เพื่อให้เห็นข้อผิดพลาดที่มีลักษณะเหมือนกัน และแสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของชาวไทยอย่างแท้จริง

การศึกษาข้อผิดพลาดของนิสิตในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงปัญหาในการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนของนิสิต นิสิตไทยมักแปลตรงตัว โดยยึดว่าคำคำหนึ่งในภาษาจีน จะต้องมีความหมายเหมือนกับคำคำหนึ่งในภาษาไทย โดยละเลยความแตกต่างในด้านไวยากรณ์ และการใช้กับบริบทที่แตกต่าง จนเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดประเภทและการใช้คำไม่รับกันตามมา ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คำคำหนึ่งในภาษาไทยอาจจะแปลเป็นภาษาจีนได้มากกว่าหนึ่งคำ และต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องทั้งในแง่ความหมาย หลักไวยากรณ์และการใช้กับบริบท ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะมีการศึกษาความแตกต่างของคำในภาษาจีนที่แปลเป็นภาษาไทยได้เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นคำแท้หรือคำไม่แท้ ปัจจุบัน งานวิจัยเปรียบเทียบคำในภาษาไทยและในภาษาจีนยังมีอยู่น้อยมาก หากมีผู้สนใจวิจัยค้นคว้าเปรียบเทียบความแตกต่างของคำในภาษาไทยและภาษาจีน ก็จะทำให้ผู้ศึกษาภาษาจีนชาวไทยสามารถเรียนรู้การใช้ภาษาจีนได้ง่ายขึ้น